

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) M. Ri., b) M. Ra.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje**, se sídlem tř. Kosmonautů 189/10, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 3. 2015, č. j. 65 A 9/2014 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Pavla Kužílka **se u r č u j e** částkou 6.365 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 3. 2015, č. j. 65 A 9/2014 - 38, byla odmítnuta žaloba, kterou se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozhodnutí – vyrozumění Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje ze dne 14. 4. 2014, č. j. KRPM-48182-4/ČJ-2014-140066, jímž bylo stěžovatelům sděleno, že jejich podání ze dne 27. 3. 2014 bylo posouzeno jako stížnost na postup příslušníků Policie ČR a věc byla předložena Policejnímu prezidiu ČR k vyřízení. V odůvodnění usnesení krajský soud konstatoval, že vyrozumění krajského ředitelství ze dne 14. 4. 2014 je pouze sdělením procesní povahy, které bylo vydáno v rámci vyřizování stížností stěžovatelů. Obsahem tohoto sdělení bylo oznámení, že nové podání stěžovatelů bylo připojeno k již probíhajícímu řízení a odesláno příslušnému orgánu.

Nejedná se tedy ani o úkon, jímž by se stížnostní řízení končilo, např. vyrozumění o způsobu vyřízení stížnosti. Podle krajského soudu se tedy z materiálního hlediska nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tímto sdělením nebyla založena, změněna, zrušena nebo závazně určena práva a povinnosti stěžovatelů. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba směřuje proti úkonu, který je ze soudního přezkumu vyloučen podle ust. § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítali, že pokud podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, je soud podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. povinen vyzvat navrhovatele k jejich doplnění v přiměřené lhůtě a zároveň ho musí o možnosti odmítnutí ve výzvě poučit. Podle stěžovatelů krajský soud pochybil, pokud po ustanovení zástupce bez předchozí výzvy a zejména poučení o možnosti odmítnutí jejich návrhu, které by bylo zasláno jejich zástupci, jejich žalobu odmítl. Dále stěžovatelé namítali, že jim bylo upřeno právo na spravedlivé řízení před soudem, jelikož jejich zástupce neměl možnost se seznámit s obsahem správního spisu. Z uvedených důvodů navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajské ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se s napadeným usnesením v plném rozsahu ztotožňuje a navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem tomu, že stěžovatelé podali kasační stížností proti usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jejich žaloba, přichází v úvahu pouze stížní důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Podřazení stížních důvodů pod konkrétní písmena ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda došlo k naplnění stížního důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle obsahu správního spisu oznámil dne 16. 11. 2013 stěžovatel a) telefonicky Krajskému ředitelství Policie ČR, obvodní oddělení Přerov 2, že téhož dne byl na ubytovně na ulici D. v Přerově fyzicky napaden hlídkou Městské policie Přerov. Následně dne 4. 2. 2014 byl sepsán Krajským ředitelstvím Policie ČR, obvodní oddělení Přerov 2, úřední záznam se závěrem, že věc bude uložena na oddělení, neboť v daném případě není dostatečně odůvodněn závěr o naplnění skutkové podstaty trestného činu nebo přestupku. O tomto závěru byl stěžovatel a) vyrozuměn. Dne 18. 2. 2014 podali stěžovatelé k Obvodnímu oddělení PČR Přerov 2 stížnost na postup a způsob vyřízení dané věci. Stížnost byla řešena Krajským ředitelstvím Policie ČR, odborem vnitřní kontroly. Tato stížnost byla doplněna podáními doručenými dne 21. 2. 2014 a 28. 2. 2014. Dne 17. 3. 2014

pokračování

byli stěžovatelé vyrozuměni o vyřízení stížnosti. Dne 25. 3. 2014 podali novou stížnost, která byla obsahově vyhodnocena jako nesouhlas s vyřízením předchozí stížnosti. Dne 26. 3. 2014 byli stěžovatelé vyrozuměni o postoupení věci Policejnímu prezidiu Policie ČR. Dalším vyrozuměním Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje ze dne 14. 4. 2014, č. j. KRPM-48182-4/ČJ-2014-140066, bylo stěžovatelům sděleno, že jejich podání ze dne 27. 3. 2014 bylo posouzeno jako stížnost na postup příslušníků Policie ČR a věc byla předložena Policejnímu prezidiu ČR k vyřízení. Proti tomuto vyrozumění podali stěžovatelé žalobu, kterou krajský soud odmítl napadeným usnesením.

Stěžovatelé v kasační stížnosti vytýkali krajskému soudu porušení ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., tím že je před odmítnutím žaloby nevyzval k odstranění vad podání a nepoučil o možnosti odmítnutí žaloby, pokud tyto vady nebudou odstraněny. Citované ustanovení sice stanovuje soudům povinnost vyzvat žalobce k odstranění případných vad podání (žaloby), ale těmito vadami jsou myšleny pouze nedostatky spočívající v tom, že předmětné podání neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti nebo je nesrozumitelné či neurčité. Nelze z něj však dovodit povinnost soudu posoudit obsah podané žaloby a žalobce vyzvat např. k doplnění či změně argumentace nebo ho jinak hmotněprávně poučovat. Soud je povinen podle tohoto ustanovení postupovat jen tehdy, shledá-li v podání (žalobě) absenci náležitostí stanovených v ust. § 37 s. ř. s., popř. dalších náležitostí (srv. např. ust. § 71 s. ř. s.). K tomu srv. i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 536/2005 Sb. NSS, a rozsudky ze dne 14. 10. 2003, č. j. 6 Afs 14/2003 - 51, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 120/2006 - 42, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Žaloba podaná stěžovateli však obsahovala všechny zákonem požadované náležitosti. Neměla tedy žádné vady, na které by bylo nutno stěžovatele upozornit, a proto krajský soud nepochybil, pokud neaplikoval ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Se stěžovateli nelze souhlasit ani v tom, že jejich zástupce neměl možnost před vydáním napadeného usnesení doplnit žalobu. Usnesení ze dne 23. 1. 2015, č. j. 65 A 9/2014 - 33, jímž byl stěžovatelům ustanoven zástupce, bylo zástupci doručeno dne 26. 1. 2015 a ten se dne 18. 2. 2015 dostavil ke krajskému soudu k nahlédnutí do spisu (úřední záznam o nahlížení na čl. 36). Od tohoto dne do vydání napadeného usnesení (11. 3. 2015) uplynulo více než 40 dnů, během nichž měl zástupce stěžovatelů dostatek času na setkání se se stěžovateli, seznámení se s případem a eventuální doplnění podané žaloby. Tuto dobu považuje Nejvyšší správní soud za dostatečnou. Stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti, které by jejich zástupci v doplnění žaloby mohly bránit, a ani ze soudního spisu nevyplývá, že by v tomto směru existovala jakákoliv překážka. Ze žaloby je přitom jednoznačně zřejmé, že směřovala proti vyrozumění krajského ředitelství ze dne 14. 4. 2014. Je třeba poukázat i na to, že stěžovatelé ani v kasační stížnosti neuvedli, v jakém směru chtěli žalobu doplnit.

Stěžovatelé dále namítali, že jim ustanovený zástupce neměl možnost se seznámit s obsahem správního spisu, protože byl připojen k soudnímu spisu vedenému u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 208/2014. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze ve výjimečných případech s ohledem na požadavek rychlosti a hospodárnosti řízení akceptovat rozhodnutí soudu i bez příslušných správních spisů, zejména v případech, kdy je žaloba odmítnuta, přičemž soud k posouzení naplnění důvodů pro její odmítnutí správní

spis nepotřebuje. Takový postup připouští nejen judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 Ans 9/2008 - 265), ale i odborná literatura (např. POTĚŠIL, L.; ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014. s. 671). V projednávané věci krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby z důvodu, že stěžovateli napadené vyrozumění krajského ředitelství ze dne 14. 4. 2014 není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Tuto skutečnost lze přitom posoudit z obsahu tohoto vyrozumění, které stěžovatelé k žalobě v originálu připojili. Pokud tedy krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby, bez toho, aby měl k dispozici příslušný správní spis, nejedná se o vadu řízení, pro niž by bylo nutno napadené usnesení zrušit.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném usnesení nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé úspěch v řízení neměli a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Odměna ustanoveného zástupce stěžovatelů, byla stanovena za 1 úkon ve výši 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování advokátních služeb (písemné podání soudu týkající se věci samé), v souladu s ust. § 12 odst. 4 citované vyhlášky snižena o 20 % a násobena počtem zastupovaných osob, celkem 4960,- Kč a náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč. Protože zástupce stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.105,- Kč. Celková výše odměny tedy činí 6.365 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu